

הדבר שהכי חסר לי

"לא לא לא. לא שאלתי כמה לידות. שאלתי כמה הריונות".

והייתי עונה: "12. 12. תשע לידות, 12 הריונות". וואו. לא כל הריון מסתיים בלידה, מסתיים בתינוק. וזה קורה, זה קורה כל הזמן. אבל אולי העבדנו את הגוף הזה קשה מדי? אולי הוא צריך ריפוד - הריפוד הזה שהנביא ישעיהו מדבר עליו?

תנוחי. וכשאת נחה, גם הילדים יהיו בסדר; "וְכֹל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי ה' וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ". אין כאן חס ושלום אצבע מאשימה למי שעבדה קשה מדי ("תראי, עכשיו תביני למה זה קרה לך"). הפנייה היא בכלל לא לאישה. הפנייה היא לסביבה של האישה. תזכרו שהיא עובדת קשה מאד-מאד. תזכרו לרפד אותה. אישה זה גוף, זה לא רק רוח, אפילו שבאמת אני מצדיעה לרוחן של הנשים של החצי שנה האחרונה. אבל זה עול לא פשוט בכלל. פיזית ונפשית.

התמונה: מתוך ערכת גלויות הנחמה "עוד ניפגש" / פרשה ואשה

נפתח בהפטרה של השבת הזו: **עֲנִיָּה! סְעֵרָה! לֹא נִחְמָה! הִנֵּה אֲנִי מְרַבֵּץ בְּפִנּוֹן אֲבִינִי וְיִסְדָּתִיךָ בְּסַפִּירִים.¹ וְכֹל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי ה' וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ.² מִי גַר אֶתְךָ? עָלֶיךָ יְפוּלוּ³ זאת אומרת, מי מפחיד אותך? מי מתגרה בך? מה פתאום - אני אסיר אותו ממך!**

כמובן, הנביא ישעיהו תמיד מביא משל - לציון, לירושלים, לשכינה. אבל למשל יש תפקיד מאד גדול. והוא בוחר באישה והוא מתאר תיאור של פינוק, של ריפוד; "אני ארפד אותך ברגיעה כלכלית אדירה. אני ארגיע את פחדייך מכל מי שמפחיד אותך ומתגרה בך. והילדים יהיו בסדר, הילדים יהיו בסדר!"

וואו. תיאור מרפד, תיאור מפנק למישהי קשה לה אובייקטיבית - "עֲנִיָּה" - ולמי שקשה לה סובייקטיבית - "סְעֵרָה", מצב נפשי של ערעור, של סערת נפש. הוא פשוט גורם לה להרגיש כל כך בנוח, כל כך בנחת. מה התיאור הזה?

ואלה החדשות שהכי טלטלו אותי השבוע. דיברו על זה לאחר יד, אבל אותי זה הרעיד: מתחילת הקורונה ירדו באחוז ניכר מאד, כ-20%, מספר ההפללות הלא-יזומות והפסקות ההיריון. הגוף יותר בריא, יותר חזק, יותר מחזיק את העובר.

וחוקרים אומרים שיש מצב שנשים פשוט נחות. וששגרת העבודה היומיומית של ללכת ולבוא, ללכת ולבוא, מכבידה לפעמים בצורה בלתי נסבלת על הגוף הנשי.

זה גרם לי למחשבות כל כך כבדות. כי היציאה לעבודה - אי אפשר להאשים בה אף אחד. זה לא שמישהו מעביד אותנו; זה חלק מההעצמה הנשית של הדור הזה. לעבוד זה כף, זו תחושת יכולת. אני לא רוצה להיות תקועה בבית, אני רוצה לצאת, אני רוצה לפרנס! כל כך גודלנו לזה.

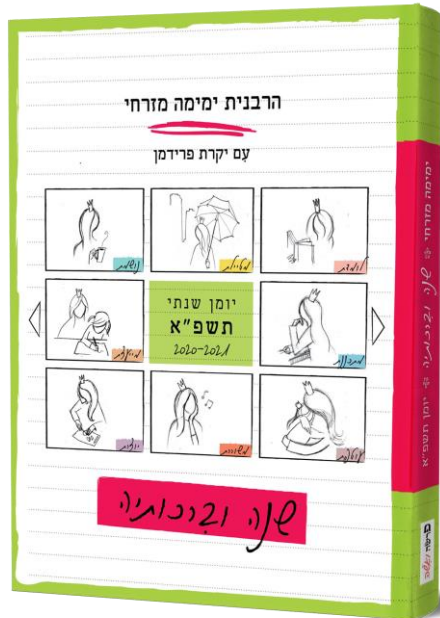
ופתאום נזכרתי שהייתי מגיעה לבדיקה בהיריון והיו שואלים אותי "איזה היריון זה?" והייתי אומרת "שביעי", "או "חמישי", או "שני".

¹ ישעיהו נ"ד, יא.
² ישעיהו נ"ד, יג.
³ ישעיהו נ"ד, טו.

המהדורה הראשונה הולכת ואוזלת – מהרי להבטיח לך את היומן שלך!

כאן מתרשמים, מתרגשים ומזמינים <<

https://parasha.org/yoman2020_kehila

יומן "שנה וברכותיה" של הרבנית ימימה מזרחי

✓ קפסולות של תורה נשית מבראשית

✓ חיבור מרענן להגים

✓ שירה ומילים שמשמחות את הלב -

והשנה התחדשנו, יש לנו שותפות תוכן מקסימות!

✓ וכמובן, המון מקום בשבילך לכתוב, לתכנן ולחלום.

📦 מתנה בלעדית מצורפת בכל הזמנה! ערכת "עוד ניפגש", 11 גלויות של נחמה של הרבנית ימימה.

כאן מתרשמים, מתרגשים ומזמינים <<

https://parasha.org/yoman2020_kehila

להזמנות דרך הטלפון: 077-8066747

וגם: 054-345-3788

פרשתנו, "ראה", מדברת על העני והיא אומרת לך "תן לו די מחסרו אשר יחסר לו".⁴ בוא ותראה מה חסר לך. וחז"ל אומרים: "די מחסרו אשר יחסר לו" - זו אשה.⁵ האישה נקראת "לו" ("לא טוב היות האדם לבדו. אעשה - לו")⁶ המון פעמים אתם רואים שחסר לו משהו ואישה היתה יכולה למלא את החיסרון הזה. זה נכון, כי אישה היא ממלאת חסרונות. אבל גם את חסרונה שלה צריך למלא! וזה חיסרון שלא חושבים עליו, שהיא עצמה לא זוכרת שהוא חסר לה: מנוחה, מנוחה! מישוהו שירפד קצת את היום הכל כך עמוס הזה.

אז הנה אנחנו, בשבת מברכין אלול. ואישה היא תמיד ממוענת, מוכוננת סביבה. כל הזמן ממלאת חסרון, כל הזמן "אני לדודי". אז הגיע הזמן של "דודי לי".⁷ תן לה די מחסרה אשר יחסר - לה.

וזה הדבר שהכי חסר לה: קצת מנוחה. של הגוף. ושל הנפש. ותחשבו עליה, שיהיה לה קצת יותר כוח, שהיא תרגיש קצת מרופדת. אנחנו נשים כל כך לא מפונקות.

אנשים אוהבים להתרפק על העמלנות של נשי הדורות הקודמים ("וואי, וכמה הן עבדו, וכמה הן כיבסו..."). תאמינו לי, הן היו הרבה יותר מפונקות מהדור הזה. הן היו לוקחות חופשות לידה יזומות, כשכל השכנות נוהרות ומביאות להן אוכל הן היו שוכבות במיטה ומתאוששות. הן לא חיו בחברה קשוחה ולא היו צריכות להוכיח את עצמן בחברות הייטק. אז נכון, קריירה היא דבר מעצים, אין מה לדבר. העובדה שאת מרוויחה כסף בהחלט מעצימה. אבל לפעמים אני רוצה להיות עצומת עיניים על מיטה מרופדת, לשמוע דממה דקה ופשוט לנוח. באמיתי. זהו.

אז מה אני רוצה במניפסט הזה? אני רוצה להזיז את האיזון מ"אולי אתן יולדות יותר מדי", ל"אולי אתן עובדות יותר מדי". כי הדבר הכי קל הוא לומר לאישה כמוני "אז למה צריך ללדת כל כך הרבה". תמיד הילודה והילדים יואשמו ראשונים בתשישות של האישה. לא פייר...

שינוי דק. איזון דק. דיוק דק. נקודה למחשבה.

בצוות העריכה: הדסה סאסי

⁴ דברים ט"ו, ח: כי פתח תפתח את נדך לו והעבט מעביטנו די מחסרו אשר יחסר לו.

⁵ רש"י לדברים ט"ו, ו: זו אשה וכן הוא אומר "אעשה לו עזר כנגדו" (בראשית ב' וגם ספרי). וגם: תלמוד בבלי, כתובות סז, ע"ב.

⁶ בראשית ב', יח: "ויאמר ה' אלקים לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו".

⁷ שיר השירים ו', ג.